

NAGYBÖJT I. VASÁRNAPJA**B év**

1-4 oldal

Olv.: Ter 9,8-15 – 1Pét 3,18-22 – Mk 1,12-15

Jézus megkísértése

KOZMA IMRE OH ATYA SZENTMISÉJÉRŐL***Szentmise bevezetése***

Kedves Testvérek!

Minden vasárnap az isteni Lelket kérjük, gyűjtsön bennünket össze és legyen belőlünk Istent dicsőítő keresztény közösség! A mai vasárnap, nagyböjt I. vasárnapjával a szent nagyböjt időt ünnepeljük. Szent idő, negyven nap, a böjt és a bűnbánat ideje. Hamvazószerdán meghajtottuk a fejünket, elismerve embervoltunkat, azt, hogy az ember halandó!

Azt kérjük az Istentől, hogy ez a nagyböjt idő ettől az egyszerű fejhajtástól vezessen el bennünket a leborulásig. Nagycsütörtökön visszaemlékezünk arra, hogy Jézus apostolai lába elé borult és megmosta lábukat! Eddig a leborulásig szeretnénk eljutni lélekben az idei nagyböjten, amikor jelképesen egymás lábát mossuk, vagyis egymás életét szolgáljuk!

***Ez az út hamvazószerdától húsvétig
a szeretet útja!***

Isten segítsen bennünket, hogy ezen az úton végig tudjunk menni!
Tartsunk lelkiismeret-vizsgálatot és bűnbánatot!

Szentbeszéd

Kedves Testvérek! Nagy lehetőség előtt állunk. Isten szövetségeseket keres, akik vele szövetkezve a világ üdvösségén, az ember üdvösségén munkálkodnak: Ez az idei nagyböjt úgy kezdődik, mint minden egyes éven. Jézus elénk áll és bejelenti:

***Elérkezett a lehetőség számunkra,
ha Istenhez kötjük az életünket, ha Istenhez tartozunk,
akkor megmenthetjük a világot és az emberi életet!***

Arról nem szabad megfeledkezni, hogy van ellenlábas is az Istennek, a sátán. A mai evangélium a kísértőről beszél. Sátán a kísértő, aki arra akarja rávenni az embert, arról akar bennünket meggyőzni, hogy az ember legyen elég önmagának. A pusztában Jézust is megkísérti a sátán. Az első pillanatban, amikor Jézus lelkileg készül erre az üdvösségtervre, ennek az isteni üdvösségtervnek kinyilatkoztatására, hogy megmutassa nekünk az utat, hogyan válhatunk Isten hűséges követőivé, hűséges szövetségeseivé.

Annak idején – ahogy hallottuk – Noé és a történelem során mások is voltak, akik fölismerték az ember lehetőségét, ha Istenhez tartozik, ezáltal Isten és ember közös története bontakozik ki a világ javára, az ember üdvösségére. A kísértő Jézust is megkönyékezi, hogy az első pillanatban zátonyra futassa művet. A kísértőnek az ügy a fontos, nem az ember, az Isten

ügye, a világ sorsa, az ember üdvössége! Az ember csak annyiban fontos, amennyiben ennek az ügynek az elkötelezett képviselője, elkötelezett harcosa, így is mondhatjuk.

***A mai vasárnapon ezen kell elgondolkodni:
miképpen állunk az Isten ügyével?***

Következésképpen hogyan gondolkodunk a világ jelenéről, jövőjéről, a mi emberi életünkről? Isten együgyű embereket keres, ügybuzgó embereket, akik valóban nem magukra gondolnak, hanem az ügyre, Isten ügyére, a világ sorsára. Jézus a pusztába megy, a pusztába bibliai fogalom, a pusztában átrendeződik minden. A pusztában nem az a fontos, ami általában az ember mindennapjaiban az ember számára nagy jelentőségűnek tűnik. A pusztában a létről van szó: Lenni, vagy nem lenni! A pusztában az értékek kikristályosodnak. Az ember rádöbben, hogy mennyire kiszolgáltatott. Rádöbben arra is, hogy mennyire rászorul valakire.

Most ezt különösképpen is hangsúlyozni kell, amikor ennek a világjárványnak kellős közepén vagyunk. Az ember megtapasztalja a maga esendőségét, gyengeségét, korlátjait. Azt is be kell látnia, mennyire rászorul a másik emberre, mennyire rászorulunk egymásra. Nem véletlen, hogy az Isten ügyéért munkálkodók valamiképpen mindig kapcsolatba kerültek a pusztával.

A választott nép az Isten megmentettje! Negyven éven át vonul a pusztában, hogy számára kikristályosodjanak az Istennel kapcsolatos legfontosabb igazságok. Nem véletlen, Keresztelő János is a pusztában kezdi meg működését. Az se véletlen, a sátán a pusztában kísérti meg Jézust. Csak itt arra kell gondolnunk, hogy a Lélek vitte Jézust a pusztába, az isteni Lélek!

***Jézus a világ megváltásának művén munkálkodik,
számára legfontosabb:
mi az Isten akarata!***

Itt a pusztában kristályosodik ki számára a kísértővel való viaskodásban, küzdelemben, hogy mi is az Isten akarata! Jézus nagyon jól tudta természetesen, de világossá válik elsősorban a mi számunkra ebből a harcból, ebből a küzdelemből, hogy mennyire fontos a világ megváltásában az, hogy mi is az Isten akarata!

Jézus ezt az isteni akaratot követve lesz a mi Megmentőnk, a Megváltó, a Szabadító! Alkalmassá tud tenni bennünket arra, adván nekünk új szívet, a kőkemény szívünk helyébe puha, meleg szívet, hogy meg tudjuk jeleníteni Jézus Krisztus követőiként ebben a világban az isteni szeretet országát. Nagyon fontos, hogy ezekkel a kérdésekkel szembesüljünk.

Olyan világban élünk, amely világ nem egy nagyon fontos igazságot, nagyon lényeges, az ember élete szempontjából fontos fogalmakat egyszerűen kimos belőlünk. Fájdalmas történetek világa a mai, Isten ellenére építi az ember e világot, üldözi a hívőket, a keresztényeket. Az Egyház nagy ellenlábas az a világ!

***A világ két nagyon lényeges fogalmat kimosott belőlünk:
az egyik a vétek fogalma, a másik a vezeklés fogalma!***

A modern korban a lélekelemzők nem beszélnek szívesen bűnről!

A bűnnek új nevet adtak, betegség! Ma a különböző jelenségeket betegségként értelmezi ez az istennélküli világ. Ma alkoholbetegek vannak! Ma, akik különböző szerekek függőségében élnek, azok függőviszonyban vannak! Aki nem tud uralkodni önmagán az étkezés területén,

annak is megvan a betegség neve. Aki nagyon csinos, szép akar lenni, ezért böjtöl, nem keresztény megfontolásból, nem elsősorban az egészségére hivatkozva, ennek is rengeteg áldozata van. A neve is megvan ennek a bűnnek. Még sok mindent lehetne mondani.

Aztán a vezeklés! Bűnöket követünk el egymás ellen, az emberi kapcsolatainkból mi marad? Bocsánat! A keresztény bűnbánati gyakorlatainkban is csupán erről van szó. Leborulunk, megvalljuk bűneinket és minden megy tovább. Föl se merül már a jóvátétel kérdése! Ha nagyon őszinték vagyunk, akkor mindazt a vétket, amit elkövetünk egymás ellen, igazából soha se tudjuk jóvátenni. A vezeklésnek valamiképpen ezért nagy a szerepe.

A régi korok emberének életében a vezeklésnek nagyon fontos szerepe volt, valamiképpen személyében érintette a vezeklő embert. Nem azt jelentette, hogy akkor most a bűn adósságát letudta, vagy megfizette azt, ami járna. Hanem egyszerűen abban a tudatban voltak, hogy egyedül Jézus tudja elvenni a mi adósságunkat! Mi egymást csak meg tudjuk terhelni magatartásunkkal, viselkedésünkkel. Valójában elégtételt nem tudunk tenni. Nem lehet ezt elintézni ezzel: Bocsáss meg! Hanem valami azért a vezeklés által az ember személyes vonatkozásában megjelenik: ez az adósság.

Vigyázzunk, ez a világ, amelyben élünk a keresztény fogalmakat is teljesen átírta! Ezért kell igen komolyan vennünk azt, amit a keresztény tanítás ezzel a fogalommal ad vissza:

***Önkorlátozás!
Csak önkorlátozó emberek képesek
együtt élni a másik emberrel!***

Az önkorlátozás az értékközösség központi életszemlélete! Az Egyház keresztény tanításával, nevelésével az önnevelésre segített embert megajándékozza azzal, hogy önkorlátozása által a közösség tagja lehet. Egymásra figyelés, egymáshoz való alkalmazkodás elsősorban a másik javára való tekintettel. Ez az érték ez megőriz! Megőriz Egyházat, megőriz keresztény közösségeket, egyéb közösségeket, szervezeteket. E nélkül minden bizonytalanná válik.

Ebben a korban, amelyben mi most élünk egy nagy ellenlábasa van ennek a keresztény értéknek: az önmegvalósítás, a liberális gondolkodásban született önmegvalósítás szelleme. Az önmegvalósítás szelleme támad és pellengérre állít mindenkit, aki önkorlátozó módon éli a mindennapjait, emberi kapcsolatait, támad, mert nagyon jól tudja, hogy ezt a közösségeket megőrző szellemiséget csak így lehet legyőzni. Ez az önkorlátozó szellem évszázadokon át, európai viszonylatban másfélezer éven át megőrzött bennünket valamilyen szinten az egymással való közösségben keresztény értékekre, keresztény örökségre hivatkozva is.

Ezért el kell azon gondolkodnunk, hogy ebben a világban, ahol ez az önmegvalósító gondolat elhatalmasodott, egy más magatartásra kell térniük az önkorlátozó embereknek is. Nem akarom azt mondani, hogy harcba kell szállni! Hiszen nincs nagyobb erő az önkorlátozásnál!

***De valamiképpen az embernek
határozottabban kell nyitni az új felé!***

Ha ezt nem tudjuk megtenni, akkor ez lesz: kiürülnek a templomok, megszűnnek azok a közösségek, amik még közösségnek mondhatók! Nem érdekkapcsolatok alapján egybeterelt, vagy önző alapon szerveződő egységek. Bizony, el kell hagyni azt, ami régi! El kell hagyni minden jóra törekvésünk ellenére azt, hogy elegendők legyünk önmagunknak.

***Nyitni az új felé! Egyetlen szóval így tudom kifejezni: Szolgálat!
Az önkorlátozó ember a szolgálat embere!***

Ez az ember a másik ember életét szolgálja, egymás életét szolgáljuk! Ez köt össze bennünket, ahogy a szentmise bevezetőjében mondtam: a hamu keresztyétől a kereszti Halottjáig egyenes út vezet! Egyetlen út vezet, a szeretet útja! Jézus ezt az utat mutatja, akik vele együtt ezen az úton járunk, mi Isten ügyének szolgálatában állunk! Mi Isten üdvözítő tervének elkötelezettjeivé válunk. Ez az egyetlen lehetőségünk, hogy emberi kapcsolatunkat egymással, de az Istennel is meg tudjuk őrizni!

Azt kívánom a Testvéreknek, hogy ezen az idei nagyböjten a negyven nap, hamvazószerdától nagycsütörtökig, illetve húsvétig elegendő legyen arra, hogy az ember átgondolja ezeket a legfontosabb kérdéseket! A huszonnegyedik órában vagyunk! Ha ezt megteesszük, akkor van remény arra, hogy új kapcsolatunk legyen Istennel és egymással, ami ma már sokkal több áldozatot kíván tőlünk egy ilyen ellenséges közegben, mint a korábbi évszázadokban.

***Isten segítségével
kívánok mindenkinek kegyelmi megújulást!
Szeretetkapcsolatra jutást egymással!***

+ A M E N +

Imaszándék a Mi Atyánkhoz

Kedves Testvérek! Most az Úr imádságát imádkozzuk. Jézus tanította nekünk ezt az imát, ez a mi közösségi imánk! Gondoljunk arra, hogy a világot az önmegvalósítók gondolkodása, szellemisége teljes egészében elbizonytalanította. Egyetlen lehetőségünk, áldozatkészségünk révén közösségeket létrehozni, amely közösségek ereje, mint a kovász át tudja formálni és alakítani a világot! Gondoljunk erre, amikor az Úr imádságát imádkozzuk!

Mi Atyánk...

Szentmise befejezése

Kedves Testvérek! Jövő vasárnap a katolikus iskolák javára gyűjtünk. Ezek igazi fillérek lesznek, hiszen alig vagyunk a templomokban. Lehet, hogy nagyobb lesz ezeknek az értéke önmagukban, mint a nagyságuk. Most a szentmise után, akik hamvazkodni szeretnének, mert nem voltak hamvazószerdán a templomban, ***azok most hamvazkodhatnak!***

Kérhetik a Jóisten segítségét, megállni előtte lehajtott fejjel és kérni a kegyelmet, hogy többre is képesek legyünk a fejhajtásnál. Le tudjunk – egymásért minden áldozatot vállalva – borulni és egymást szolgálni! Ne feledkezzenek meg arról, hogy ***nagyböjtben pénteki napon böjtöt tartsanak, akik esetében ez - hogy így mondjam – kötelező!***

Nagy gondot fordítsunk arra is, hogy a pénteki nap sajátos emlék az ember számára! Lélekben végigjárhatjuk a kereszttut Krisztussal. ***Itt mi ebben a kis kápolnában pénteken az esti szentmise előtt 5 órától - ½ 6-ig kelünk útra lélekben!***

***Szeretnénk találkozni is Krisztussal ezen a kereszttúton
és erőt nyerni tőle!***